

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 19)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 390

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π Ρ Ο Σ

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, Μοναχοὺς καὶ
Λαϊκοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας

Εὐλαβέστατοι ποιμένες καὶ ποιμαίνοντες
Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἀνέστη ὁ Κύριος ἀληθῶς καὶ γέγονεν τὰ πάντα καινά. Ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ ὁ θάνατος ἀπεσκορακίσθη. Ἡ ζωὴ ἐπέλαμψεν ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τεταραγμένου γένους, ὥς ὁ ἄστηρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωϊνός. Δεῦτε πόμα πίομεν καινόν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι ἐν ἀπλοῦν γεγονὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Εἶναι τὸ μοναδικὸν γεγονὸς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον φωτίζεται ἡ πολυώδυνος πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς. Ἐκ τῆς Ἀναστάσεως λαμβάνει νόημα τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον. Ἄνευ αὐτῆς οὐδὲν ὑπάρχει. Καὶ οἱ μεγαλοφωνότατοι προφῆται τοῦ Ἰσραὴλ δὲν θὰ ἦσαν προφῆται καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἦτο ἀπραγματοποίητος. Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις λοιπὸν εἶναι ἡ σωτηριώδης ἀψίς, κάτωθεν τῆς ὁποίας διέρχεται ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενοι ἐλπίζομεν. Εἰς αὐτὴν προσατενίζοντες ἀναφωνοῦμεν: χαίρετε καὶ πάλιν ἐρῶ χαίρετε, ὁ Κύριος Ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Ἄς ἀρδεύσωμεν λοιπὸν τὰς ψυχὰς μας ἀπὸ τὰ ρεῖθρα τοῦ νοητοῦ Ἰορδάνου τῆς Ἀναστάσεως. Ἄς ἀναστήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ νεκρωμένα μέλη τῶν ψυχῶν μας διὰ τῆς ἀκτινοβολίας τῆς ἀγάπης. Ἄς περιβάλωμεν τὴν γυμνότητα τῶν παθῶν μας διὰ τοῦ φωτεινοῦ ἱματίου τῆς θείας χάριτος. Ἡ ζωοπάρχος Ἀνάστασις εἶναι τὸ ἀπόλυτον φῶς ἐκ φωτός, ἡ πλησμονὴ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, λέγει ὁ Ἀναστάς Λυτρωτὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἀποθώμεθα λοιπὸν πᾶσαν μέριμναν, διότι οὐδεὶς προσδεδεμένος ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ἔμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ, τὴν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν. Ἄς ἀνακαινίσωμεν τὴν ζωὴν μας περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους. Ἄς τερματίσωμεν τὴν ἐξουσίαν τῆς ἁμαρτίας ἀναδυόμενοι ἐκ τῆς νοητῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ. Καθαρθώμε τὰς αἰσθή-

σεις καὶ ὁφόμεθα τὸ ἀπροσίτω φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως Χριστὸν ἐξαστράπτοντα.

Σεβαστοὶ Πατέρες

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ

Ἄς σταθῶμεν φρυκτωροὶ ἀνύστακτοι ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐπάλξεων. Δὲν θὰ ὑποδείξω ἐγὼ τὸ χρέος εἰς στρατιώτας τῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἀπηρνήθησαν ἑαυτοὺς καὶ ἦραν τὸ σταυρὸν αὐτῶν, καὶ ἠκολούθησαν τὸν Ι. Ἀγῶνα. Διότι πάντες ἀντιλαμβανόμεθα τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν. Διότι οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας οὐδεμία ὑπάρχει σωτηρία· ὅτι τὴν ὀρθοδοξίαν ὁ Κύριος περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου Του αἵματος· ὅτι σήμερον πνέουν σφοδροὶ ἀνεμοὶ ἀπιστίας καὶ κακοδοξίας.

Στῶμεν λοιπὸν καλῶς. Ἡ θερμότης τῆς πίστεως πρὸς τὸν Ἀναστάντα καὶ ἡ πεποίθησις τῆς νίκης, ἃς μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὸν ἐντιμον στίβον τῶν πνευματικῶν ἀγώνων. Ἀδιάλλακτοι εἰς τὰς ὀρθοδόξους ἀρχὰς καὶ καταυγαζόμενοι ἔσωθεν ὑπὸ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς τῆς θείας ἐγέρσεως, ἃς περιχαρὰ κώσωμεν διὰ τῶν θυσιῶν μας τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον διεξάγουμεν εὐόρκως ἐπὶ δεκαετίας ἤδη αὐτὴν τὴν σημασίαν ἔχει.

Θαρσεῖν λοιπὸν χρή. Ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον λέγει ὁ Σωτὴρ. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς σωτηρίας· εἶναι ἡ κλίμαξ ἡ μετάγουσα τὴν στρατευομένην πρὸς τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν.

Ἡ πίστις εἰς αὐτὴν ἃς ἀναβαπτίζει τὴν ὀρθόδοξον ἀγωνιστικότητα τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τὸ πνεῦμα τῶν σκληρῶν ἀλλὰ ὡραίων ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ χάρις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ ἡ ἡμετέρα εὐλογία εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΣ

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ Ε΄

Ἀνωνύμου συγγραφέως τῆς Ἐπαναστάσεως

Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον μετὰ τὸν νέον αἰῶνα ἀνέβη ὁ μακαρίτης Γρηγόριος. Μέγας του ἔπαινος εἶναι ὅτι ἐνόησε πὼς τὸ σκήπτρον του εἶναι σκήπτρον ἐθνικόν. Μάχη ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος εἶναι θεμέλιον δικαίου εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ μυστικὸν τῶν Ἑλλήνων, ὡς ὁ μυστικὸς λόγος τοῦ στρατεύματος, εἰς ὧραν νυκτομαχίας, διακρίνει τοὺς φίλους, χωρίζει τοὺς ἐχθρούς.

Ἀκούσατε τώρα, ἂν ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἀπὸ τὰ φρονήματά του ἀπὸ τὰ πάθη του, ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τοῦ τέλους του, δικαιολογεῖται ὁ ἔπαινος τοῦ ἐθνισμοῦ του.

Ἄμα λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος τῆς Σμύρνης ἐχειροτονήθη Πατριάρχης ἀφιερῶθη στὸ καλὸ τοῦ νέου καὶ μεγάλου του ποιμνίου. Τὸν βασανίζει ὁ λογισμὸς ὅτι εἶναι διάδοχος τοῦ σοφοῦ καὶ μεγάλου Χρυσοστόμου, καὶ πὼς νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου ἁγίου. Ἐμελετοῦσε ἀκόμη μετὰ τὸν ὅτι Πατριάρχης ἦτον καὶ ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν καὶ ὅτι οἱ καιροὶ ποὺ ζοῦσε ἀναλογούσαν μᾶλλον μετὰ ταῖς ἡμέραις τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀβραάμ παρὰ μετὰ τὸν αἰῶνα τοῦ εὐδαίμονος Χρυσοστόμου. Δὲν ἀπελπίσθη ὅμως ὁ γενναῖος Πελοποννήσιος, ἀλλ' ὡς ἱατρὸς εὐσυνείδητος προσφυλακτικὸς εἰς τὰ μέτρα του, ἀφιερῶθη εἰς τὴν θεραπείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος κατὰ τὴν

δυνάμιν του καὶ κατὰ τοὺς καιρούς. Φώτισιν εἶχεν ἀπὸ τὴν καλὴν του καρδίαν. Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ, ὁ θρησκευτικὸς νόμος, μού εἶπαν τινὲς ὅτι ἔλεγε, εἶναι ὑπεράνθρωπος, θεῖος, ἀλλ' ὁ διερμηνεὺς τοῦ νόμου, ὁ ἱερεὺς, εἶναι ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς ἢ ἀναμάρτητος κατὰ τὸν δρόμον ποὺ πατεῖ, ἀρετῆς ἢ κακίας. Ὁρθὴ λατρεία Θεοῦ ἔλεγε, ζητεῖ καὶ ἅγιον διερμηνέα, χρηστῶν ἡθῶν ἐλεημονήτριας ψυχῆς. Προσπαθοῦσε λοιπὸν ὁ ἐνάρετος Πατριάρχης νὰ εἶναι ἀμεμπτος τύπος καὶ μετὰ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐνουθετοῦσε ὅλους τοὺς ἱερωμένους τῆς φυλῆς. Ἐκκλησίας ἀνανέωνε, σχολεῖα συνέδραμε, τυπογραφίαν ἐσύστησε εἰς τὸ πατριαρχεῖον, καὶ βιβλία ἡθικά τῶν ἀρχαίων καὶ ἐκκλησιαστικά ἐτυπώθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πολλαπλασιασμὸς καὶ ἀνάγνωσις καλῶν βιβλίων μορφώνουν νέους ἀγαθοὺς.

Ἄξιον τοῦ Πατριάρχου πατριώτου ἦτον καὶ ἡ ἀκρα τοῦ φιλοπονία, νὰ παρακινή τοὺς χριστιανούς, ἂν ὡς ἄνθρωποι τύχη νὰ κρισολογοῦνται, νὰ ὠφελοῦνται τὸ προνόμιον τῆς δικαιοδοσίας καὶ δικαιοσύνης καὶ νὰ μὴ προστρέχουν εἰς δικαστήρια ὀθωμανῶν καὶ μετὰ τὸν ἀπειθῆ ὠργίζετο, καὶ εἰς τοὺς ἐπισκόπους τοῦ κράτους ἔγραφε παραγγελίαν θερμῆς καλῆς δικαιοσύνης, καὶ αὐτοὺς δικάζοντας δικαιοτάτα ἐπαίνετο, ἢ φίλος συμβιβαστὴς ἐγένετο διὰ νὰ μὴ

ἔχουν ποτὲ πρόφασιν φυγῆς τῆς δικαιοδοσίας του οἱ ἀπειθεῖς, ἢ ἂν φύγουν νὰ κατακηρυγίζονται ἀπὸ τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ, ὡς λιποτάκται ἐθνικότητος.... Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τῶν Βαίων, τὴν Κυριακὴν, φίλοι τοῦ ἔλεγον καὶ τὸν παρακαλοῦσαν, καὶ ἄνδρες ἐπίσημοι τῶν πρεσβειῶν, νὰ φύγῃ, νὰ σωθῇ. Τὰ μέτρα τῆς ὁθωμανικῆς Κυβερνήσεως ἐγίνοντο ἄγρια, ἀνήμερα καὶ καθένας ἤμποροῦσε νὰ προῖδῃ τὸ μέλλον. Τὸν παρακαλοῦσαν λοιπὸν νὰ φύγῃ, τοῦ ἐπρόσφεραν καὶ τὰ μέσα.

Μὴ με παρακινεῖτε εἰς φυγὴν, εἶπεν εἰς τοὺς φίλους, μὴ θέλετε νὰ σωθῶ. Ἡ ὥρα τῆς φυγῆς μου θὰ ἦτο ἀρχὴ σφαγῆς, ὥρα σπαθιοῦ εἰς Κων(σταντινούπολιν) καὶ τὴν ἄλλην χριστιανωσύνην. Εὐμορφον πρᾶγμα θέλετε νὰ κάμω, μεταμορφωμένος με καμμιά προβιά εἰς τὴν πλάτην νὰ φεύγω εἰς τὰ καράβια, ἡσφαλισμένος εἰς πρεσβείαν φιλικὴν νὰ ἀκούω εἰς τοὺς δρόμους τὰ ὁρατὰ τοῦ ἔθνους μου νὰ σπαράττουν εἰς τὰ χεῖρα τοῦ δημίον.

Εἶμαι Πατριάρχης διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν λαόν μου ὄχι διὰ νὰ τὸν ρίξω εἰς τὰ μαχαίρια τῆς γιαντισσαρίας. Ὁ θάνατός μου ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ περισσότερον παρ' ὅ,τι ἐδυνάμην ποτὲ νὰ φαντασθῶ πὺς θὰ ὠφελήσῃ ἡ ζωὴ μου. Οἱ ξένοι βασιλεῖς θὰ ταραχθοῦν εἰς τὴν ἀδικίαν τοῦ θανάτου μου. Δὲν θὰ ἴδουν ἴσως με ἀδιάφοριαν ὑβρισμένην τὴν πίστιν τους εἰς τὸ πρόσωπόν μου καὶ ὅπου εἶναι ἄνδρες ἀγαθῶν Ἑλλήνες θὰ πολεμήσουν με ἀπελπισίαν πολέμου ποῦ συχνὰ χαράζει τὴν νίκην, εἶμαι βέβαιος. Κάμετε λοιπὸν ὑπομονὴν εἰς ὅ,τι μοῦ συμβῇ. Σήμερον τῶν Βαίων ἄς φάγωμεν εἰς τὸ τραπέζι τὰ ψάρια τοῦ γυαλοῦ καὶ παρεμπρός, ἐντὸς ἴσως τῆς ἐβδομάδος, ἄς φάγουν καὶ αὐτὰ ἀπὸ ἡμᾶς. Ὅχι, δὲν θὰ χρησιμεύσω ἐγὼ περίγelo τῶν ζωντανῶν εἰς τοὺς δρόμους τῆς Ὁδησοῦ, τῆς Ἑπτανήσου ἢ τῆς Ἀγκώνας, νὰ με δακτυλοδείχνουν τὰ παιδιὰ, ἴδου ὁ φονιάς Πατριάρχης! Ἄν τὸ ἔθνος μου σωθῇ καὶ θριαμβεύσῃ, θὰ μ' ἀποζημιώσῃ ἐλπίζω με θυμιάματα τιμῆς καὶ ἐπαίνου ἐπειδὴ ἔκαμα τὸ χρέος μου.

Τετάρτη φορὰ δὲν θὰ ἀνεβῶ πλέον εἰς τὰ μοναστήρια τοῦ Ἀθῶνος. Δὲν τὸ θέλω. Χαῖρε Σπάρτη καὶ Ἀθήνα, ὅπου ἤθελα νὰ συστήσω σχολεῖα ἐπιστημῶν διὰ τοὺς νέους τῆς πατρίδος. Χαῖρε γῆ τῆς γεννήσεώς μου Δημητρίαν. Ἐγὼ ὑπάγω ὅπου με καλεῖ, με βάζει ἡ γνώμη μου ἡ μεγάλη μοῖρα τοῦ ἔθνους, καὶ ὁ οὐράνιος Θεὸς ἔφορος θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Ἐγὼ Κύριοι ἀκροαταί, τοῦ μακαρίου Πατριάρχου Γρηγορίου ἐξετάζοντας ἀπαθῶς τὴν ἀδωότητα τῆς νεότητός του, τὸ ὅσιον τοῦ ἀνδρὸς ὡς ἱερέως, τὸν νοῦν του, φίλον, λάτρεν ἐπιστήμονος, τὴν γενναιότητα τοῦ θανάτου του, μετρῶντας τὸ καλὸν ποῦ προῦλθεν εἰς τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τὴν θυσίαν του, πρώτη κοινωνία αἱματὸς χυμένον εἰς ἀνάστασιν ἔλευθερίας, δὲν δειλιάζω νὰ τὸν κηρύξω ὡς ἓνα τῶν ἐνδοξοτάτων ἀνδρῶν τῆς ἱστορίας, εἰς τὴν ἀράδα τῶν εὐεργετῶν, τῶν ἁγίων τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἡ εὐχὴ του με ἡμᾶς, με ὅλον τὸ γένος ἡ εὐχὴ του με ὅλους τοὺς χριστιανούς τῆς γῆς, περιπλέον ἀκόμη, με χριστιανούς καὶ με μὴ χριστιανούς, ὥστε ἡ εὐχὴ του νὰ τοὺς κατευοδώσῃ εἰς ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἀπὸ ἐχθροὶ καὶ φονεῖς του νὰ γίνουν προσκυνηταί του καὶ τέκνα του.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ & ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΝ

Ὁδὸς Κάνιγγος 32 - Τηλ. 628.280

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀριθ. Πρωτ. 317

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12)25-4-1962

Πρὸς

τοὺς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«Ἀναστάσεως ἡμέρα» καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα». Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου; Ὑπνωσεν ὁ ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς Ἰησοῦς ὡς λέων· ἡ Ζωὴ κατετέθη ἐν τῷ τάφῳ. Ἐλήφθησαν τὰ μέτρα ἀσφαλείας ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς «Ἀληθείας»· ἡσφαλίσθη ὁ τάφος, ἐσφραγίσθη ὁ λίθος, μετὰ τῆς κουστοδίας, ἀλλ' εἰς μάτην, ὅτι «οὐ καθεῖται τύμβος αὐτοζῶαν». Καὶ ἴδου «ὁψὲ Σαββάτων» τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν Σαββάτων, . . . σεισμός ἐγένετο μέγας», ἀναστάντος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ζωῆς, παρὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσδοκίαν. Ὁ δραττόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν ἠδύοκησεν οὕτως ὥστε διὰ τῶν μέτρων ἀσφαλείας τὰ ὅποια ἔλαβον οἱ Σταυρωταὶ Αὐτοῦ, νὰ βεβαιωθῇ κατὰ τρόπον ἀναντίρρητον ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις Αὐτοῦ. Κατὰ τὸν ἴδιον θαυμαστὸν τρόπον διατηρεῖ τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διασκεδάζων τὰς κατ' Αὐτῆς βουλὰς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν Αὐτῆς. Μετασχόντες οὖν «τοῦ καινοῦ τῆς Ἀμπέλου γεννήματος, τῆς Θεῆς Εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως».... ὡς προσπαθήσωμεν νὰ γίνωμεν καὶ κοινωνοὶ τῆς Βασιλείας Του, ὅπως ὑμῶμεν Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμ(μ)τεὺς

Ἰωάν. Μιχαλόπουλος

Κων. Σιδέρης

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάνος

Κάνιγγος 32 Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ

Ὁ αὐτοκράτωρ Διοκλητιανός, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία, ἐφιλοδόησεν ὁ ταλαίπωρος νὰ ἐκριζώσῃ τὸν χριστιανισμόν. Ἀπεφάσισεν λοιπὸν μέγα διωγμὸν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Γεώργιος ἦτο ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῆς αὐλῆς τοῦ διώκτου. Εὐ-
θαροῦς καὶ ἀδείλιαστος χριστιανὸς δὲν ἀπέκρυψε τὴν πίστιν του. Τὸ εἰδωλολατρικὸν θηρίον κατ'ἀρ-
χὰς ἐχρησιμοποίησε τὴν κολακεία καὶ πειθῶ. Ὁ ἅγιος ὅμως διεκήρυξε φανερώς τὴν πίστιν του εἰς τὸν Χριστόν. Ἐπείνω, τοῦ εἶπε, ἀπὸ τὸν ἐπίγειο βασιλεῖα ὑπάρχει ὁ ἐπουράνιος. Εἰς αὐτὸν ἀνήκω.

Ἡ ἀπάντησις, τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο τὰ βασι-
νιστήρια. Τὸν ἐμαστίγωσαν σκληρῶς καὶ ἔθεσαν ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του μία μεγάλη πέτρα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Διοκλητιανὸς ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ μάρτυς δὲν θὰ ἐδείκνυε τὴν ἰδίαν ἀντίστασιν. Ὁ ἅγιος Γεώργιος ὅμως ἀπέρριψε μὲ περιφρόνησιν τὰς προτάσεις τοῦ τυράννου καὶ ἐξεδήλωσε τὴν χα-
ράν του πὺν θὰ ἀπέθνησκε διὰ τὸν Χριστόν.

—Νὰ θανατωθῇ μὲ τὸν τροχόν, διέταξεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἐδεσαν τὸν μάρτυρα εἰς ἓνα πελώριον τρο-
χόν, ὅστις εἶχεν κοπερὰς λεπίδας, μὲ τὴν περιστρο-
φὴν τῶν ὁποίων ἤλπιζον νὰ κατακοπῇ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου. Ἀγγελος ὅμως Κυρίου διὰ θαύματος ἔλυσεν τὸν μάρτυρα καὶ σῶος μετέβη εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ αὐτοκράτορος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Διοκλητιανὸς εὐρίσκειτο εἰς μίαν θυσίαν εἰδώλων. Ὅταν τὸ ἐπὶ
ροφωρήθη ἐταράχθη, καὶ ἡ ἀναστατώσεσις του ἐμεγά-
λωσε τὴν στιγμὴν πὺν δύο στρατηγοὶ του, ὁ Ἀνα-
τόλιος καὶ ὁ Πρωτολέων τοῦ ἐδήλωσαν μὲ παρη-
σίαν ὅτι ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν πρέπει νὰ τοὺς
ὑπολογίξῃ ὡς Χριστιανούς. Οἱ στρατηγοὶ εὗρον μι-
μητὰς πολλοὺς καὶ οἱ μάρτυρες ἐγίνοντο περισσότε-
ροι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

—Ὁ Γεώργιος νὰ ριφθῇ ἀμέσως εἰς λάκκον
μὲ ἀσβέστην, διέταξε ὁ Διοκλητιανός.

Γύρω ἀπὸ τὸν ἄσπρο τάφο τοῦ μάρτυρος συν-
εκεντρώθησαν περίεργα πλήθη. Οἱ δῆμιοι ἐκάλυψαν
μὲ ζέουσα ἄσβεστο τὸν ἅγιον καὶ τὸν ἀφῆκαν μερι-
κὰς ὥρας. Ὅταν ὅμως τὸν ἀνέσυραν ἦτον καὶ πάλιν
σῶος.

—Ποῖος σοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν; τὸν ἠρώτησεν ὁ
αὐτοκράτωρ.

—Ὁ Χριστὸς ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς.

Τὸ γεγονός διεδόθη ἀστραπιαίως. Ἡ πίστις
τοῦ Χριστοῦ ἐκέρδιζε ὅλον ἐν καὶ περισσοτέρους
στρατιώτας. Εἰς τὸν τροπαιοφόρον μάρτυρα ἠθέλη-
σαν νὰ κάμουν νέας ταπεινώσεις. Τὰ περσμένα ὅμως
κέδηλα καὶ αἱ μαστίγες δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα. Ὁ
ἅγιος ἐξήρχετο νικητῆς ψάλλον τὸ τοῦ Δαυὶδ «Συν-

ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Λάμψε μὲ διπλαῖς ἀκτίνας, ὦ ἥλιε, καὶ σὺ Οὐ-
ρανέ, ἀπὸ τὴν ἄμετρόν σου χαρὰν μὲ πλεόν ἔμορφη
στολή τοῦ φωτός στόλισε τὸ γαληνόμορφον πρόσω-
πον. Ἀνεστήθη ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς γλυκεῖαν ζωὴν
ὁ Χριστὸς καὶ οἱ πληγαὶ δὲν στάζουν πλεόν αἷμα
ἀλλὰ δόξαν.

Στραφῆτε, ὦ χριστιανοί, νὰ ἴδῃτε τὸν Δεσπό-
την Χριστόν, ὅπου νικῶντας τὴν δύναμιν ὅλην τοῦ
θανάτου, ἀνεστήθη τροπαιοφόρος. Καὶ ἂν ἐπιγράν-
θῃτε εἰς τὸ πάθος, χαρῆτε τώρα εἰς τὸν θρίαμβον.
Ἰδέτε, ὅχι πλεόν ἀκάνθαις, ἀλλὰ ἀστέραις τοῦ στε-
φανώνουν τὴν κεφαλὴν. Δὲν τρέχει πλεόν αἷμα ἀλλὰ
δόξα ἀπὸ τὰς πληγὰς. Δὲν φαίνεται γυμνὸς εἰς ἓνα
ξύλον ἀλλὰ στολισμένος μὲ τὰ κάλλη τοῦ οὐρανοῦ
ἀκτινοβόλος ἀστράπτει. Τὰ ὦτα τὰ ὅποια ἤκουσαν
τὰς βλασφημίας τῶν Ἰουδαίων τώρα εὐφραίνονται
μὲ τὰ τρισάγια τῶν ἀγγέλων.

Καὶ εἶναι τοῦτο ὅπου ὀφθαλμοφανῶς βλέπω, νι-
κητὰ τοῦ Ἄδου, Χριστέ; Λοιπὸν ἀνεστήθης ἀπὸ
θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, ἀπὸ τὰ σκότη τοῦ τάφου εἰς
τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ φυλάττεις εἰς τὰς χεῖρας, εἰς
τὴν πλευράν καὶ εἰς τοὺς πόδας τὰ σύμβολα τῆς
φθορᾶς, ταῖς πληγαῖς;

Ἄν εἶσαι ἡ Βίβλος τῆς Ζωῆς, διατὶ νὰ φαίνων-
ται εἰς τὸ ἐνδοξον καὶ ἀφθαρτόν Σου σῶμα οἱ χαρ-
κτῆρες τοῦ θανάτου;

Ἄν εἶσαι ἡ πηγὴ τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς δόξης,
ὁ οὐράνιος Βασιλεὺς διατὶ νὰ δείχνῃς τὰ ἄσχημα
ταῦτα στίγματα τῆς δουλείας; Ποῖος ἔδω εἰς τὴν
γῆν εἶναι ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων, ποῖος ἐπάνω εἰς
τὸν οὐρανὸν εἶναι ἡ τρυφὴ καὶ ἡ ἀγαλλίασις τῶν
ἀγγέλων; Διατὶ λοιπὸν εἰς τὸ Θεανδρικόν Σου σῶμα
νὰ φέρῃς τόσον βαθεὺς τυπωμένα τὰ μνημόσυνα τῆς
θλίψεως καὶ τῶν φρικτῶν σου παθῶν; Ἀλλὰ τί λέ-
γει ἡ γλῶσσα;

Ταῦται δὲν εἶναι πληγαὶ ἀλλὰ πληγαὶ ἀπὸς τὰς
ὁποίας τρέχει μία ἀθάνατος δόξα. Εἶναι ἀμάρταν-
τά ὅσα ὅπου τοῦ πλέκουν ἓνα ἀμάρταντον στέφανον.
Εἶναι φωτοπάροχα ἀστρα, ὅπου τὸν στολίζουν ὡς
ἐμψυχον οὐρανόν. Εἶναι στόματα τῆς καρδίας ὅπου
κηρύττουν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν ἐνθεσμὸν του
ἀγάπην. Εἶναι ἐμψυχα κειμήλια τῶν οὐρανίων χα-
ρίτων. Ἐνδοξα στίγματα τῆς Θεανδρικῆς του ἁ-
δρείας. Παμφαεῖς ἀκτίνες τοῦ νοητοῦ Ἥλιου, ἀσφαλῆ
καταφύγια τῶν ἀνθρώπων, καὶ θύραις πάντα ἀνεω-
γμέναις τοῦ μυστικοῦ παραδείσου.

Φραγγίσκος Σκουφόρος (1644 - 1697)

ἤχθησαν ἐπ' ἐμὲ μαστίγες καὶ οὐκ ἔγγνων».

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Νικομήδεια, πρωτεύουσα τοῦ
Διοκλητιανοῦ, ἐγίνετο φυτώριον τῆς πίστεως τοῦ
Χριστοῦ, οἱ πιστοὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἀπληυθέρωναν
ἀκόμα καὶ τὸν τροπαιοφόρον μεγαλομάρτυρα ἀπὸ
τὰς φυλακάς, ὁ Διοκλητιανὸς ἔσπευσε νὰ δώσῃ δια-
ταγὴν νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν ἅγιον.

Ἐκεῖνος προσευχόμενος ἐκλινεν τὸν τράχηλον
εἰς τὸ ἕξος τοῦ Δημίου. Τὴν ἰδίαν νύκτα οἱ πιστοὶ
παρέλαβον τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου τὸ ὅποιον καὶ ἐνετα-
φίασαν εἰς τὴν Λύδα ὅπου ἀργότερα ἐκτίσθη περι-
καλλὴς ναός.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Και γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» (Α. Κορινθ. Ε 8)

Ἡ μεγάλη εορτὴ τοῦ Πάσχα, ὡς εορτὴ εορτῶν, καὶ πανήγυρις πανηγύρεων, εορτάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανούς μετὰ πάναν μεγαλοπρέπειαν. Ὡς μέγας μαγνήτης ἐλκύει εἰς τὴν μετοχὴν τῆς εὐφροσύνης, τῆς τοὺς ἐγκρατεῖς καὶ ραθύμους, τοὺς νηστεύσαντας καὶ μὴ νηστεύσαντας, τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πένητας. Διὰ τὸν κοσμικὸν τρόπον τοῦ εορτασμοῦ καταβάλλεται πᾶσα προσπάθεια ὑφ' ὅλων. Διὰ τὸν πνευματικὸν ὅμως, πλὴν ἐλαχίστων, οὐδεμία.

Ποῖος δὲ εἶναι οὗτος; μᾶς τὸν συνιστᾷ ὕμνωδός τις «Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθώμεν Αὐτῷ, καὶ συσταυρωθώμεν, καὶ νεκρωθώμεν δι' Αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ἵνα καὶ συζήσωμεν Αὐτῷ».

Ὅλοι ὅταν κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἱερᾶς πανεόρτου καὶ σωτηρίου νυκτός τῆς ἐγέρσεως ἀκούσουν τοὺς κώδωνας τῶν ἱερῶν Ναῶν ἠχοῦντας χαρμούνως ἐν τῇ κατανυκτικῇ ἐκεῖ σιγῇ μετὰ τὰς λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας τρέχουν εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ χαρμόσυνα Εὐαγγέλια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἀσφυκτικῶς πεπληρωμένοι οἱ ἱεροὶ ναοὶ μετὰ τῶν περιβόλων αὐτῶν. Ἀλλὰ μόλις ἀκουσθῇ τὸ ἐπινίκιον τροπάριον «Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...», ἀμέσως τὰ 9)10 τῶν ἐκκλησιαζομένων χριστιανῶν μετὰ τὰς λαμπάδας ἀνημμένας ἀναχωροῦν διὰ τὰς οἰκίας των μετὰ τὴν συνείδησιν ἀνεπαρμένῃ ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὸ θρησκευτικὸν τῶν καθήκων. Ὅποια ἄγνοια! Ἀλλὰ τί ἐστὶ τὸ πνευματικὸν Πάσχα; τὸ λέγει ὁ οὐρανόφρων Παῦλος «καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» Πάσχα ἐστὶ ἡ πάντα νοῦν ὑπέχουσα θυσία τοῦ Σωτῆρος, διὰ τῆς ὁποίας «ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶς διεβίβασε Χριστὸς ὁ Θεὸς κατὰ τὸν Δαμασκηνὸν Ἰωάννην.

Αὕτη δὲ ἡ θυσία τελεσιουργεῖται καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας, εἰς τὴν μετάληψιν τοῦ ὁποίου προσκαλοῦνται πάντες οἱ πιστοὶ διὰ τῶν προαιρετικῶν ἱερῶν λόγων «Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε» Ω! πόσων ἀγαθῶν στεροῦνται οἱ ἀναχωροῦντες ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς μόλις ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν»! Καὶ μόνον τοῦτο; ἁμαρτάνουν βαρέως διότι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των προσβάλλουν τὸν καλέσαντα αὐτοὺς Δεσπότην Χριστὸν, ὅπως ὅταν κληθῇ τις εἰς τράπεζαν ἐπίσημον καὶ ἐγερθῇ, καὶ χωρὶς καμμίαν ἐξήγησιν ἀναχωρήσῃ. Γνωρίζετε, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τίνα μιμοῦνται οἱ τοιοῦτοι; Τὸν προδότην Ἰούδαν, ὅστις συνδειπνῶν μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων ἐν τῷ Μυστικῷ Δείπνῳ, ἐξῆλθεν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου χώρου, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ Δείπνου. Ἐνῷ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ μετὰ τὸ δεῖπνον χαρᾶς ἀπείρου πλησθέντες «ὑμνήσαντες ἐξῆλθον» (Ἰωάν. ΙΓ' 30 καὶ Ματθ. ΚΣΤ 30).

Οὐδεμία δικαιολογία ἔχει θέσιν διὰ τὴν ἐκ τῶν ἱερῶν ναῶν ἀναχώρησιν πρὸ τοῦ τέλους τῆς θείας

λειτουργίας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἂν βιάσουν διὰ μίαν φορὰν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν οἱ ἀναχωροῦντες καὶ παραμείνωσι μέχρι τέλους, θὰ αἰσθανθοῦν τοιαύτην γλυκύτητα, ὥστε θὰ ἐλεεινολογοῦν μὲν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν διὰ τὸ παρελθόν, θὰ ἀποφασίσουν δὲ διὰ τὸ μέλλον νὰ παραμείνωσι μέχρι τέλους τῆς θείας λειτουργίας καθ' ἐκάστην Σύναξιν. ΟΞΣΤ (66) κανὼν τῆς 6ης οἰκουμένης συνόδου ἐντέλλεται πᾶσι τοῖς πιστοῖς ὅλων τῶν γενεῶν, ὅπως καθ' ὅλην τὴν διακαινίσimon ἑβδομάδα παραμείνωσιν εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, μεψαλμούς καὶ ὕμνους δοξολογοῦντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν ἀναστάντα Χριστόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ πνευματικὸς τρόπος τοῦ εορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Δι' ὃ καὶ ἡμεῖς ὡς εορτάσωμεν τὴν μεγάλην αὐτὴν εορτὴν, «μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας» (Α' Κορινθ. Ε. 8).

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΟΧ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις Κάνιγγος 32

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20)4)1962

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Πρὸς τὰ μέλη τοῦ Γ.Φ.Τ.

Παρακαλεῖσθε ὅπως τὴν Τετάρτην 9 Μαΐου ν. ἡμ. (26 Ἀπρίλ. π. ἡμ.) καὶ ὥραν 7 μ.μ. προσέλθῃτε εἰς τὴν ἐτήσιον Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτοῦ προκειμένου νὰ συζητηθῶσι καὶ ληφθῶσι ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

- 1) Ἀπολογισμὸς πεπραγμένων τοῦ ἔτους 1961.
- 2) Προϋπολογισμὸς τοῦ 1962.
- 3) Ἐκλογή ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὸν οἰκονομικὸν ἔλεγχον τοῦ ἔτους 1961.
- 4) Διάφοροι ἀνακοινώσεις.

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ὁ Πρόεδρος

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΣ

† ΟΓεν. Γραμματεὺς

† ΠΑΝΤ. ΤΣΑΛΟΥΠΗΣ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδόσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Υπό Όσιολ. Αντωνίου Μουστάκα Μοναχοῦ-Ἀγιορείτου

Εἰς Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ὁ διακεκριμένος δικηγόρος καὶ Νομομαθὴς κ. Ἀλέξ. Βαμβέτσος δημοσιεύει γνώμης, διὰ τῶν ὁποίων ὑπεραμύνεται τοῦ γάμου τῶν Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ· διότι, λέγει, «*Θεωρεῖ ἐκκλησιαστικὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀγαμίαν μιᾶς μερίδος τοῦ Κλήρου*», καὶ παραθέτει λόγους ἵνα στηρίξη τὴν ἀποψίν του ταύτην.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς ὁ κ. Βαμβέτσος, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικῶς μελετήσῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, καὶ ἔχει παρακολουθήσῃ ἀπὸ ἐτῶν τὰ νομοκανονικά καὶ τὰ ἐν γένει ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, πῶς, λέγω, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του, ὅτι: τὸν γάμον τῶν ἀνωτάτων Κληρικῶν, ἥτοι τῶν Ἐπισκόπων, ἐμπόδισεν ἡ Ἐκτὴ ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ 12ου Κανόνος αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου Κανόνος ἀκολουθεῖ τὸ ἐπόμενον σχόλιον:

«Διὰ τρία τινα κυριώτερα αἷτια ἡ Σύνοδος αὕτη, ἐμπόδισε διὰ Κανόνος Οἰκουμενικοῦ νὰ μὴ ἔχουν γυναῖκα οἱ Ἀρχιερεῖς.

Πρῶτον. Διότι οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐκ τῆς τελειωτικῆς τάξεως, καὶ ἁ ωτάτης ὅλων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν τάξεων, πρέπει νὰ εἶναι καὶ τέλειοι εἰς τὰς ἀρετάς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν παρθενίαν καὶ καθαρότητα. Ὅθεν καὶ πρὸς ἀκριβῆ σωφροσύνην τὴν ζωὴν τοὺς πρέπει νὰ διευθύνωσι.

Δεύτερον. Διότι οἱ ἔχοντες γυναῖκα καὶ τέκνα Ἀρχιερεῖς, ἐχάριζαν μετὰ θάνατον εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν τὴν ἐπισκοπὴν, ὡς κληρονομίαν, καὶ πολλὰ τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων κακῶς διηρπάζοντο, καθὼς αὐτὸ τοῦτο λέγει ὁ ἔκτος κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Τρίτον. Διότι ἡ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων μέριμνα τῆς γυναικός, τῶν τέκνων καὶ ὅλου τοῦ οἴκου, ἡμπόδιζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ μεριμνῶσιν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου τῶν ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον «*ὁ ἐν γάμῳ μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί*» (Α'. Κορινθ. Ζ'. 33).

Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ γίνωνται ταῦτα πάντα τὰ ἀτοπα, ἡμπόδισεν ἀπὸ τὸν γάμον τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡ παρ' οὖσα Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ Κανόνος τούτου, ἂν καὶ πρὸ τῆς Συνόδου ταύτης ἐμπόδισμένος ἦτο ὁ γάμος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς».

Τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνοῇ ὁ Νομομαθὴς καὶ Κανονομαθὴς κ. Βαμβέτσος, ὁ ὁποῖος ἐπίσης δὲν ἀγνοεῖ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔχουσι τὸ αὐτὸ κύρος, καὶ τὴν αὐτὴν ἰσχύν, ὡς αἱ θείαι Γραφαί, κατὰ τὰ λεγόμενα:

«Τοὺς τῶν Ἐπὶ Συνόδων Κανόνας κρατεῖν, καὶ τὰ δόγματα αὐτῶν, εἰς τὰς Θείας Γραφάς». Καὶ

«δεχόμενοι τὰς ἀγίας Ἐπὶ Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς τὸ ἅγιον Ἐυαγγέλιον» (ἐν τοῖς προλεγόμενοις τοῦ Ἱ. Πηδαλίου).

Οὐδεὶς δύνάται νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, μένων εὐσεβὴς καὶ Ὀρθόδοξος· ἀλλὰ ἀπλῶς καὶ ἀδιορίστως, ὁ καθείς χρεωστεῖ νὰ πεῖθεται εἰς αὐτάς. Ὁ γὰρ ἀντιφερόμενος εἰς αὐτάς, (τὰς οἰκον. Συνόδους δηλ.) καὶ ἀντιπίπτων, εἰς αὐτὸ ἀντιφέρεται καὶ ἀντιπίπτει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ λαλοῦν διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ αἵρετικὸς καὶ ἀναθεματισμένος γίνεται. *Καὶ τί λέγω αἵρετικὸς;* ὡς ἐθνικὸς καὶ ἀσεβὴς λογίζεται ὁ παρακούων τῆς Ἐκκλησίας, ἥς πρόσωπον ἐπέχει ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος».

Προλεγόμενα Α'. Οἰκον. Συνόδου.

«ΠΑΝΤΕΣ οἱ θεσμοὶ (Νόμοι καὶ Κανόνες) τῆς Ἐκκλησίας, οἱ θεσπιζόμενοι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δοθείσης αὐτῇ (τῇ Ἐκκλησίᾳ), ἔχουσιν, εἰς ν ὕποχρεωτικοὶ εἰς πάντας τοὺς ἀνήκοντας αὐτῇ... ἡ δὲ θέλων μὲν νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο (τοῦ χριστιανοῦ δηλαδὴ), ἀλλὰ νὰ μὴ τηρῇ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιφάσκει καὶ ἐαυτῇ καὶ τῷ προσορισμῷ αὐτοῦ, καὶ παύει νὰ εἶναι Χριστιανὸς ὁ τοιοῦτος» (Ἐκκλησιαστικ. Δίκαιον Ν. Μίλλας σελ. 80—81).

Ἡ αὕτη ἁγία Ἐκτὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἡ ἐμποδίσασα τὸν γάμον τῶν Ἀρχιερέων. αὕτη ἡ ἴδια λέγει διὰ τοῦ δευτέρου Κανόνος αὐτῆς, ὅτι: *Μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν Κανόνας ἢ ἀθετεῖν ἢ ἐτέρους παρὰ τοὺς προκειμένους παραδέχεσθαι...* Εἰ δέ τις ἄλλω Κανόνα τινα τῶν εἰρημένων καινοτομῶν, ἢ ἀνατρέπειν ἐπιχειρῶν, ὑπεύθυνος ἔσται... ὡς αὐτὸς διαγορεύει τὴν ἐπιτιμίαν δεχόμενος ἥτοι ἂν ὁ Κανὼν περιέχῃ καὶ ὁρίξῃ ἀφορισμόν, ἢ καθόρισιν, ἢ ἀνάθεμα, ταῦτα νὰ λαμβάνῃ καὶ ὁ τὸν Κανόνα τοῦτον διαφθείρων καὶ ἀναιρῶν» (Ἐρμην. τοῦ ἀνωτέρ. Κανόνος ἐν τῷ Ἱ. Πηδαλίῳ).

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ἐδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

“ΟΥΚ ΕΠ’ ΑΡΤΩ ΜΟΝΟΝ ΖΗΣΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,,

Ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ δὲν εἶναι ἓνα ἀπλοῦν μηχανικὸν φαινόμενον· εἶναι μία ἀνωτέρα πνευματικὴ κατάσταση, ἔχουσα ὀρισμένον σκοπὸν καὶ ἐξελισσομένη κατὰ συγκεκριμένον πρόγραμμα.

Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ ψυχῆν, ἣτις εἶναι πηγὴ πολλῶν καὶ ποικίλων ἐκδηλώσεων, συναισθημάτων, βουλήσεων, διανοίας, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀνάπτυξις καὶ καλλιέργεια ἐπιτυγχάνεται δι’ ἄλλων μέσων, ἀπ’ ὅσα διατίθενται διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος.

Ὅταν πεινᾷ ὁ ἄνθρωπος θὰ μεταλάβῃ τροφῆς καὶ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ὕλικήν αὐτὴν ἀνάγκην τοῦ σώματος.

Ὅταν ὅμως κάμπτεται ἀπὸ τὰς δυσκολίας τοῦ βίου, ποῦ θὰ ἀναζητήσῃ τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὴν ἐλπίδα;

Ὅταν τὸ σῶμα του ὑποφέρῃ ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὸν χειμῶνα, ἐπιζητεῖ μὲ ἐνδύματα θερμὰ καὶ εἰς ξεστὰ ἐνδιαιτήματα καταφεύγων, νὰ τὸ προστατεύσῃ!

Ὅταν ὅμως αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως ἄρμυλῶν καὶ ἀδυσωπῆτος τὸν τυραννοῦν πῶς θὰ ἤρμυλῃ;

Ποῦ θὰ ἀναζητήσῃ τὸ θάρρος, τὴν ἐλπίδα, τὴν ὑπομονήν;

Πῶς θὰ κατανικήσῃ τὸ μῖσος, τὸν φθόνον;

Πόθεν θὰ ἀντλήσῃ δυνάμεις διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον;

Ἀσφαλῶς ἄλλαι πηγαὶ δυναμισμού, ἐκτὸς τῆς ὕλης τοῦ εἶναι ἀπαραίτητοι.

Καὶ αἱ πηγαὶ αὗται εὐρισκόμεναι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἠνοίχθησαν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λυτρωτοῦ μας!

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι μόνον τὸ συντριπτικὸν κοσμοϊστορικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔταμε νέας ὁδοὺς εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἀνθρώπου! εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ ἀκένωτος πηγὴ αἰσιοδοξίας ἐλπίδος, ἀγάπης, θάρρους!

Ἀγωνίζεσαι σκληρότατα εἰς τὸν λόφον τῶν ἰδανικῶν σου;

Μὴ πτοεῖσαι!

Ἡ Ἀνάστασις θὰ δικαιώσῃ τὸν ἀγῶνα σου!

Ἀντιμετωπίζεις τὸ μῖσος καὶ φονικὴν κακότητα τῶν Φαρισαίων τοῦ αἵωνος μας;

Μὴ ἀνησυχῇς!

Εἰς οὐδὲν θὰ ἰσχύσουν, διότι τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως θὰ διαλύσῃ ὡς κακότεχνα καὶ νόθα κερὰ τὰς παγίδας τῶν καὶ τὴν κακίαν τῶν.

Αἰσθάνεσαι τὴν ψυχρὰν θωπεΐαν τοῦ θανάτου, νὰ παραλὴ κάθε σου δραστηριότητα;

Μὴ λησμονῇς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Νικητοῦ τοῦ Θανάτου· «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται»!

Λυπεῖσαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν προσφιλῶν σου ὑπάρξεων;

Οἱ ἄγγελοι τῆς Ἀναστάσεως ἐνθυμεῖσαι τι εἶπον εἰς τὰς Μυροφόρους:

«Θορήνουν ὁ καιρὸς πέπνυται»

Τεραστία καὶ ἀνεκτίμητος ἡ προσφορά τῆς Ἀ-

ναστάσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον!

Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ἐξασφαλίζει τὸ ἀπαραίτητον κλίμα τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνευρίσκει ἑαυτήν!

Τὸ φῶς αὐτὸ ἐξωραίζει τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ προσφέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐφόδια, πολυτιμότερα τῆς φθειρομένης ὕλης.

Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως συνδέει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὴν αἰωνιότητα!

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΥΜΒΟΛΗ

Τὸ ράσο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑθνους.

Θὰ ἦτο ἀγνωμοσύνη νὰ ἀντιπαρέλθῃ, ἀσυγκίνητος ὁ νεώτερος Ἕλλην τὴν πολύτιμον συμβολὴν τοῦ ράσου εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς μας παλιγγενεσίας.

Ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ Ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ (ἀνυπερβλήτου ὁμολογουμένως) δὲν θὰ πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν ἠθικὴν ἀθλιότητα, ἡ ὁποία ἐμάστιζε τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν.

Βεβαίως οἱ ἄετοί αὐτοὶ τῆς ἐλευθερίας μας καὶ οἱ λέοντες τῆς φυλῆς μας ἐφάνησαν ἄξιοι τοῦ ἱστορικοῦ μεγαλείου ἐνὸς ἀγωνιζομένου ἔθνους· ποῖος ὅμως ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι μεταξὺ τῶν φοβερῶν κινδύνων, ποῦ ἀντιμετώπισαν οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξε αὐτὸς ἀκριβῶς, δηλαδὴ αἱ μικρότητες, τὰ πάθη καὶ ὅσα ἐν γένει ἐκφράζει ἡ φράσις «ἠθικὴ ἀθλιότης»;

Δὲν ἦσαν σπάνια τὰ φαινόμενα τῆς ραδιουργίας διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινίδος.

Φρίκην καὶ ἀγανάκτησιν προκαλεῖ ὁ κατατρεγμὸς τῶν Ἑρῶων ἀπὸ τοὺς... ἰδίους τοὺς Ἕλληνας.

Χαρακτηριστικῶς θὰ ἀναφέρωμεν ἓνα παράδειγμα. Ὁ Κολοκοτρῶνης διώκεται ἀπὸ τὰς τουρκικὰς ἀρχάς.

Αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ εὐρίσκουν πρόθυμον συνεργόν των τὸν Κωνσταντῖνον Δουράκην!

Ὁ Δουράκης ὄχι μόνον εἶχε εὐεργετηθῇ ἀπὸ τὸν Κολοκοτρῶνη, ἀλλὰ καὶ ὁ υἱὸς του εἶχε μνηστευθῇ θυγατέρα τοῦ Κολοκοτρῶνη!

Καὶ ὅμως ὁ Ἕλλην αὐτὸς ἐδέχθη νὰ δηλητηριάσῃ καὶ νὰ ἐξοντώσῃ, χάριν τῶν Τούρκων, τὸν Κολοκοτρῶνη!

Ἡ μακρὰ δουλεία εἶχε ὡς συνέπειαν νὰ καλλιεργηθοῦν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων πλῆθος δεισδαιμονιῶν καὶ πλάνων.

Πάθη καὶ ἐλαττώματα, δεισδαιμονίαι καὶ πλάναι διαγράφουν τὸν ἠθικὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν!

Ποῖος ἐξεμμένισε τὸν κίνδυνον αὐτόν;

Τὸ εὐλογημένον ράσον!

Τὰ κηρύγματα ζηλωτῶν κληρικῶν διαφωτιστικὰ καὶ ἐλεγκτικά, σείουν τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ τῆς μεταγγίζουν τὸ ὀξυγόνον τῆς ὀρ-

ΔΕΧΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐξ ὧσων πολιτικῶν ἀνδρῶν ἀνέλαβον μέχρ' σήμερον τὴν διακυβέρνησιν τοῦ νευραλγικοῦ διὰ τὸν ἐθνικὸν ἡμῶν βίον Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀσφαλῶς ὁ πλέον ἀρμόδιος εἶναι ὁ νῦν Ὑπουργός, κ. Γρηγ. Κασσιμάτης. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποτελεῖ εὐτελὴ φιλοφρόνησιν τῆς στήλης αὐτῆς, ἀλλὰ ἀλήθειαν στηριζομένην ἐπὶ πραγματικότητος. Ἀρκοῦμεθα εἰς ἓν καὶ τελευταῖον περιστάτικόν, τὴν ἐν τῇ Βουλῇ ἐπίσημον διακήρυξιν, ὅτι δὲν εἶναι Μασσόνης. Ἐπὶ πλέον ὁμῶς αὐτοῦ εἰς τοὺς συνεργάτας τῆς στήλης αὐτῆς εἶναι γνωσταὶ αἱ συντηρητικαὶ τοῦ ἀρχαίου, ὁ σεβασμὸς τοῦ πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ ὁ ὀρθόδοξος προσανατολισμὸς του.

Δι' αὐτὸ ἔχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἐὰν ὠξύνθησιν τὰ ζητήματα τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, δι' αὐτὸ ἀσφαλῶς δὲν εὐθύνεται ὁ Ὑπουργός· οὔτε βεβαίως καὶ οἱ ἀγνοοῦντες σπουδασταὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστήμης, τῶν ὁποίων ὁ ζῆλος εἶναι ἀποδεδιγμένος.

Ἀσφαλῶς παράγοντες, ξένοι καὶ πρὸς τὸν ὑπουργὸν καὶ πρὸς τοὺς φοιτητάς, διεμόρφωσαν τὰ ὅσα συνέβησαν.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι, ἐπιβληθησομένης μιᾶς ψυχραιμίας, ὅλα θὰ τακτοποιηθῶσιν μετὰ γνώμωνά τὰ ὑψίστα συμφέροντα τῆς Ὁρθοδόξιας. Οὕτω καὶ τὸ μεταθετὸν δὲν θὰ ἐπανέλθῃ, καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων θὰ παγιωθῇ εἰς κλίμακα ἀξιόλογον, καὶ τὸ ἡμέτερον ζήτημα ἀσφαλῶς θὰ ἐπιλυθῇ καὶ ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ προβλήματα θὰ ρυθμισθῶσιν.

Καὶ διατί ὅχι; Καὶ ἡ παρουσία ἑνὸς τοιούτου πολιτικοῦ ἀνδρὸς συνιστᾷ ἐγγύησιν καὶ ἡ εὐσέβεια ἑνὸς λαοῦ, ἂν οὐ προέρχεται, πρέπει νὰ ἀποτελεῖ παράγοντα ρυθμιστικὸν τῶν ὑπουργικῶν προγραμμάτων.

θοδόξου πίστεως καὶ ἠθικῆς!

Τὰ κηρύγματα τοῦ Μελετίου Πηγά, τοῦ Ἡλίου Μηνιάτη καὶ ἄλλων λογίων κληρικῶν συγκρατοῦν ἀπὸ περισσώτερον ὄλισθον· αἱ περιοδεῖαι τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ἀναμοχλεύουν τὴν ψυχὴν τῶν ραγιάδων.

(Συνεχίζεται)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΘΩΝΙΚΑ ΑΝΘΗ

Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Τὸ κατὰ πάντα ἐπάξιον πνευματικὸν τέκνον τοῦ Ἡγουμένου Γαβριήλ, ὁ πατὴρ Θεόκλητος περιουτέλεξε εἰς μίαν ὥραϊαν ἐκδοσὶν διάφορα ἄρθρα καὶ μελετήματα, δημοσιευμένα εἰς διάφορα περιοδικά.

Τὸ βιβλίον αὐτό, ἀποστάζον τὸ ἄρωμα τῆς ὀρθο-

Ποῖοι οἱ πλέον ἐπικινδύνοι;

Ἡ ἱστορία τῶν πέντε κοριτσιῶν ποὺ ἀπεφάσισαν νὰ μονάσουν ἐκλείπει μετὰ τὸν γνωστὸν θορυβώδη τρόπον. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Περιοριζόμεθα σήμερον νὰ προσθέσωμεν τὰ ἐξῆς: Ἡ στάσις ὁρισμένων ἀνθρώπων καὶ μερίδος τύπου ἐμβάλλει εἰς σοβαρὰς ἀνησυχίας διὰ τὴν πνευματικὴν ὑγείαν τῆς κοινότητός μας. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς τῆς «Ἐλευθερίας» καὶ συνεργάτης τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ.

Ἡ ὁλβιερὰ αὕτη ἱστορία ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς ἠθικῆς καὶ οἱ ἐκμεταλλευταὶ τῶν γυναικῶν ὀργανωμένοι. Εἶναι καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ζωῆς καὶ ἐκμεταλλευταὶ τῆς ἀφελείας, οἱ ὅποιοι εἶναι καὶ περισσότερον ἐπικινδύνοι, διότι ὅχι μόνον δὲν ἔχουν συναίσθημα ἐνοχῆς, ἀλλὰ καὶ πιστεύουν ὅτι ἐπιτελοῦν θεάρεστον ἔργον, θάπτοντες τὰ νεῖστα μέσα εἰς σκοτεινὰ κελιά καὶ διαλύοντες οἰκογενεῖας...

Κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἀπόψεις θεωρεῖται ὁ χριστιανικὸς βίος καὶ ἡ μοναχικὴ ζωὴ ἐπιβλαβεστέρα κατὰστάσεις καὶ αὐτῆς τῆς μαστροπείας.

Ἡμεῖς ὁμῶς θεωροῦμεν πλέον ἐπικινδύνους τὰς ἀπόψεις αὐτάς ἢ τὴν μαστροπειάν διότι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ διαφθείρουν εὐρύτερας μάζας.

Καταπληκτικὴ θεωρία

Εἶναι φρενητιώδης ἡ ταχύτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ διὰ τὴν διαιτυμπανιζομένην εἰς ὅλους τοὺς τόνους ἐννοεῖν τῶν Ἐκκλησιῶν. Πῶς ὁμῶς θὰ παρακάμψῃ τὰς δογματικὰς διαφορὰς; Διερωτῶνται τινές. Εἰς τοῦτο ὁμῶς ὁ πολυπράγμων Πατριάρχης ἔδωκεν τὴν λύσιν τοῦ ὅου τοῦ Κολόμβου. Ἐχαρακτήρισεν δηλ. τὰς δογματικὰς διαφορὰς ὡς «ξεθωριασμένας» καὶ οὕτω ἄνευ ἁξίας. Ὁλόκληρος δηλ. ἡ ταραχώδης καὶ πολυαίμακτος ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ παραμείνῃ ἀμετακίνητος καὶ τὸ τελευταῖον ἰώτα τῆς πίστεως διαγράφεται ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν «ὀρθόδοξον» κεφαλὴν μετὰ τοὺς ἐξῆς φρενιτοὺς λόγους.

«Συνεχίζων ὁ Πατριάρχης εἶπεν ὅτι «ἔσπασε πλέον ὁ πάγος ποὺ κρατοῦσε διηρημένους τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ὅτι ἡ ἐνότης οὐσιαστικῶς ἔχει πραγματοποιηθῇ. Δημιουργήσονται ὁμῶς ὅτι ἡ δογματικὴ διαφορά παραμένει.

«Οἱ δογματικὲς διαφορὰς προσέθεσεν, εἶναι ἐλάχιστα. Μελετῶμεν τὰς διαφορὰς αὐτάς καὶ εἴμεθα ἐτοιμοὶ διὰ μίαν ἀντικειμενικὴν συζήτησιν. Ἐξ ἄλλου, ὑπεγράμμισεν, οἱ δογματικὲς διαφορὰς κατὰ τὸ διάστημα τῶν 1510 ἐτῶν «ἐξεθώριασαν».

Ἐθήμερ. «Ἀθηναϊκὴ 19.4.62

Τὸ παπικὸν μᾶθημα

Οἱ παπιστὰι ὁμῶς δὲν ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι αἱ πλάναι τῶν εἶναι ξεθωριασμένας, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπήτησαν, ὅπως ἡ ἐλληνὶς περιγνήπισσα Σοφία κατηχηθῇ εἰς τὸν καθολικισμόν πρὸ τοῦ γάμου τῆς μετὰ τὸν Δὸν Χρῶαν. Κατὰ τὰς πληροφορίας δὲ τῆς παπικῆς ἐφημερίδος τῆς Μαδρίτης ABC ἡ βασιλοῦσας ἤδη ἤρχισεν κατηχομένη εἰς τὸν καθολικισμόν ἐπὶ τοῦ παπικοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Τὸ τέλος αὐτῆς τῆς κατηχήσεως ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἡ ὑπογραφή λιβέλλου κατὰ τῆς Ὁρθοδόξιας. Τί θὰ εἶχεν ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τοῦτο ὁ «οἰκουμενικὸς» ἐφευρέτης τῆς θεωρίας τοῦ ξεθωριασματος;

δόξου παραδόσεως, ἀποτελεῖ καὶ μίαν ἀπόδειξιν τῆς συμβολῆς τοῦ Ἀθωνοῦ εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς Ὁρθοδόξιας, ὅπως δημιουργήσῃ κλίμα μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Καὶ τὰ δύο βιβλία ἐξέδωσε ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Ἀδελφῶν Παπαδημητρίου (Λυκούργου 10—Ἀθῆναι). ἀποτελοῦν δὲ προσφορὰν ἐπὶ τῇ χιλιετηρίδι τοῦ Ἀγ. Ὁρους.